

Rapport

Datum: 27 augustus 2007
Rapportnummer: 2007/178

Klacht

Ten aanzien van het regionale politiekorps Hollands Midden:

Verzoeker klaagt erover dat de hulpofficier van justitie toestemming heeft gegeven om hem aan te houden.

Verzoeker klaagt erover dat ambtenaren van het regionale politiekorps Hollands Midden hem op 3 november 2005 hebben aangehouden.

Verzoeker klaagt erover dat ambtenaren van het regionale politiekorps Hollands Midden hem na zijn aanhouding niet hebben verhoord.

Ten aanzien van het arrondissementsparket te Den Haag:

Verzoeker klaagt erover dat de officier van justitie te Den Haag achteraf zijn goedkeuring aan de aanhouding van verzoeker heeft gegeven.

Beoordeling

Algemeen

1. Verzoeker, een negentienjarige student die kranten bezorgt als bijbaan, wilde op 3 november 2005, omstreeks 5.30 uur beginnen met het bezorgen van de kranten in zijn krantenwijk. Voordat verzoeker kon wegfietsen, werd hij door politieambtenaren J. en M. aangesproken. J. en M. deelden verzoeker mee dat hij was aangehouden en mee moest naar het politiebureau. De aanhouding geschiedde buiten heterdaad en met toestemming van de hulpofficier van justitie H. Verzoeker werd aangehouden ter zake van bedreiging, maar dit is hem door J. en M. niet verteld.

2. Verzoeker werd om 6.00 uur voorgeleid aan hulpofficier van justitie H. en vervolgens ingesloten. Door H. werd een spiegelconfrontatie bevolen, om te zien of het slachtoffer van de bedreiging en een getuige verzoeker zouden herkennen als dader. De spiegelconfrontatie vond plaats om omstreeks 10.30 uur en 11.20 uur. Uit de spiegelconfrontatie bleek dat verzoeker niet de verdachte was die werd gezocht. Verzoeker is hierop vrijwel direct in vrijheid gesteld.

3. Uit het proces-verbaal van aanhouding van 3 november 2005, opgesteld door politieambtenaren J. en H., blijkt dat er op 2 november 2005 omstreeks 8.50 uur aangifte werd gedaan door een mevrouw van bedreiging. De bedreiging zou zijn gedaan door een man met als signalement:

- blank;

- leeftijd begin 20;
- lengte 180 cm;
- smal postuur;
- wit haar, lichtblond;
- lichte bleke huid;
- zwart petje;
- zwarte stoffen jas met grijze strepen;
- fiets met gele fietstassen.

Verder bleek uit het proces-verbaal van aangifte dat de verdachte fietstassen van het Algemeen Dagblad op zijn fiets had bevestigd.

4. Op 10 november 2005 diende verzoeker een klacht in bij de beheerder van het regionale politiekorps Hollands Midden en bij de hoofdofficier van justitie te Den Haag. Verzoeker was het niet eens met de wijze waarop de korpsbeheerder en de hoofdofficier van justitie zijn klacht hadden afgedaan en richtte zich bij brief van 24 juli 2006 tot de Nationale ombudsman. De Nationale ombudsman opende op 15 december 2006 een onderzoek naar de hiervoor vermelde klachten.

I. Ten aanzien van de toestemming van de hulpofficier van justitie om verzoeker aan te houden buiten heterdaad en de aanhouding van verzoeker door politieambtenaren J. en M.

Bevindingen

1.1. Klachtonderdeel 1 en 2 worden, gezien hun samenhang, hier gezamenlijk behandeld.

1.2. Verzoeker klaagt er in zijn brief van 24 juli 2006 aan de Nationale ombudsman over dat de hulpofficier van justitie toestemming heeft gegeven om verzoeker buiten heterdaad aan te houden. Volgens verzoeker had de hulpofficier van justitie geen toestemming mogen verlenen. Ook klaagt verzoeker erover dat politieambtenaren J. en M. hem hebben aangehouden. Volgens verzoeker waren er te weinig feiten en omstandigheden aanwezig om verzoeker als verdachte aan te merken.

2. De korpsbeheerder liet in zijn reactie van 30 januari 2007 aan de Nationale ombudsman weten dat de officier van justitie achteraf zijn goedkeuring aan de aanhouding heeft gegeven. Om die reden kon, volgens de korpsbeheerder, geen oordeel over deze klacht

worden gegeven. Verder liet de korpsbeheerder weten dat de hulpofficier van justitie het strafbare feit een dusdanig ernstig feit vond, dat, gelet op het tijdstip van de nacht, hij gebruik heeft gemaakt van zijn afgeleide bevoegdheid om over te gaan tot de aanhouding buiten heterdaad van verzoeker. Ook liet de korpsbeheerder weten, daarbij verwijzend naar zijn beslissing van 21 juni 2006, dat hij van mening is dat de politieambtenaren tot aanhouding hadden mogen overgaan.

3. In zijn reactie van 13 februari 2007 aan de Nationale ombudsman, liet de minister van Justitie het volgende weten:

"(...) door de hulpofficier van justitie (is; N.o.) in de nacht van 2 op 3 november 2006 (bedoeld wordt 2005; N.o.) een bevel aanhouding buiten heterdaad afgegeven op voorwaarde dat de nog niet geïdentificeerde verdachte volledig zou voldoen aan het door aangeefster opgegeven signalement.

(...)

Aan de hand van de bij het openbaar ministerie (OM) bekende informatie, kan niet worden vastgesteld welke feiten en omstandigheden aanleiding hebben gegeven tot het oordeel van de politie dat het optreden van de officier van justitie niet kon worden afgewacht."

Verder liet de minister weten dat de aanhouding volgens hem rechtmatig en behoorlijk was, nu de officier van justitie achteraf zijn toestemming heeft gegeven en dat de officier van justitie ook toestemming had gegeven als er wel direct contact met hem was opgenomen.

4. Uit het proces-verbaal van aanhouding van 3 november 2005, opgesteld door politieambtenaren J. en M. blijkt dat J. omstreeks 3.00 uur overleg heeft gehad met de hulpofficier van justitie H. Tijdens dit overleg gaf de hulpofficier van justitie toestemming om de niet geïdentificeerde verdachte aan te houden. Uit het proces-verbaal van bevindingen van 21 november 2005, opgesteld door politieambtenaren S. en Z. blijkt verder dat J. en M. na het overleg hebben staan posten op de D-weg, voordat zij omstreeks 5.30 uur verzoeker aanhielden.

5. Uit het verslag van de hoorzitting van de klachtencommissie politie Hollands Midden van 17 februari 2006 blijkt het volgende:

"Mevrouw M. vertelt dat zij en de heer J. samen in de nacht van 2 op 3 november 2005 dienst hadden. (...) Tijdens de briefing bij aanvang dienst is gevraagd of zij en de heer J. bij het krantenverdeelcentrum wilden gaan posten om de dader op te wachten. Mevrouw M. vertelt dat zij, na het signalement te hebben doorgegeven aan een voorman bij het verdeelcentrum, de naam kreeg van (naar later bleek) klager. Deze zou aan het signalement voldoen. Zij vertelt dat zij eerst ook nog naar een ander krantenverdeelcentrum zijn gereden. De voorman daar sloeg niet aan op het signalement.

Hierna zijn ze weer teruggereden naar het eerste verdeelcentrum. Daar zagen zij iemand staan die voldeed aan het signalement, te weten klager."

Verder blijkt uit het verslag van de hoorzitting dat verzoeker op één punt na voldeed aan het signalement; alleen de fietstassen van verzoeker hadden een andere kleur. Dit vond M. niet vreemd, omdat zij het goed mogelijk achtte dat verzoeker de krantentassen had verwisseld om herkenning te voorkomen. Tot slot bleek ook dat J. en M. twee krantenverdeelcentra hebben bezocht.

6. Op 11 mei 2007 sprak een medewerker van het Bureau Nationale ombudsman met de heer C. van de afdeling Distributie van het Algemeen Dagblad. De heer C. vertelde, desgevraagd, dat er in Alphen aan den Rijn zeven krantenverdeelcentra zijn, die op vier verschillende adressen zijn gevestigd. Alle centra liggen in een straal van maximaal drie kilometer van de plaats waar de bedreiging van 2 november 2005 heeft plaatsgevonden. De afstand tussen de plek waar de bedreiging plaatsvond en de plek waar verzoeker werd aangehouden, bedraagt ruim anderhalve kilometer.

Beoordeling

Ten aanzien van de toestemming van de hulpofficier van justitie

7. Het verbod van onrechtmatige vrijheidsontneming houdt voor bestuursorganen in dat zij buiten de bij of krachtens de wet bepaalde gevallen niemand zijn vrijheid mogen ontnemen. Dit verbod komt onder meer aan bod in artikel 27, eerste lid van het Wetboek van Strafvordering (zie Achtergrond, onder 1.). Voor de beoordeling van de vraag of de hulpofficier van justitie kon beslissen het bevel tot aanhouding van verzoeker te geven, is allereerst van belang of verzoeker kon worden aangemerkt als verdachte.

8. In artikel 27, eerste lid van het Wetboek van Strafvordering wordt gesteld dat voordat de vervolging is aangevangen als verdachte wordt beschouwd degene te wiens aanzien uit feiten of omstandigheden een redelijk vermoeden van schuld aan enig strafbaar feit voortvloeit. Dit artikel stelt aan de mate van verdenking niet de eis van een ernstig vermoeden, maar eist wel dat het vermoeden van schuld moet steunen op feiten en omstandigheden en dat dit bovendien, naar objectieve maatstaven gemeten, redelijk dient te zijn.

9. De informatie die voorhanden was in onderling verband en samenhang bezien leverde, naar objectieve maatstaven gemeten, ten aanzien van verzoeker geen redelijk vermoeden van schuld op van handelen in strijd met het bepaalde in artikel 285, lid 1 van het Wetboek van Strafrecht (zie Achtergrond, onder 2.). Het signalement dat voorhanden was, is zeer algemeen. Onder dit signalement valt een grote groep mannen en om die reden kan niet zonder meer worden gesteld dat verzoeker verdachte was van de bedreiging. De opmerking van het slachtoffer dat de dader gele fietstassen bij zich droeg, is naar het

oordeel van de Nationale ombudsman een zeer belangrijk detail, gelet op het feit dat het zo'n algemeen signalement is. Uit de feiten is naar voren gekomen dat verzoeker niet in het bezit was van gele fietstassen. In een straal van ongeveer drie kilometer, gemeten vanaf de plaats waar het slachtoffer is bedreigd, zijn er vier adressen waar zich krantenverdeelcentra bevinden. De politieambtenaren hebben slechts twee van de vier adressen bezocht. Het is dus heel goed mogelijk dat op de twee andere adressen nog meer mannen bekend zijn die ook aan het signalement voldoen. Gelet op het vorenstaande en gelet op de omstandigheid dat verzoeker op ruim anderhalve kilometer van de straat waar de bedreiging had plaatsgevonden, is aangetroffen, is de Nationale ombudsman van oordeel dat de politieambtenaren verzoeker ten onrechte hebben aangemerkt als verdachte. Om deze reden had de hulpofficier van justitie ook geen toestemming kunnen geven voor aanhouding buiten heterdaad.

10. Verzoeker werd verdacht van het overtreden van artikel 285, lid 1 Sr. Nu daarvoor voorlopige hechtenis is toegelaten (zie artikel 67, eerste lid Sv in Achtergrond, onder 1.), is blijkens artikel 54, lid 1 Sv (zie Achtergrond, onder 1.) allereerst de officier van justitie bevoegd verzoekers aanhouding te bevelen. Artikel 54, lid 2 Sv bepaalt dat wanneer het optreden van de officier van justitie niet kan worden afgewacht, de hulpofficier van justitie bevoegd is om de aanhouding buiten heterdaad te bevelen. De hulpofficier van justitie heeft van deze bevoegdheid gebruik gemaakt. Het is de Nationale ombudsman echter niet duidelijk geworden waarom het optreden van de officier van justitie niet kon worden afgewacht. Uit het onderzoek is naar voren gekomen dat politieambtenaar J. omstreeks 3.00 uur overleg heeft gehad met de hulpofficier van justitie. Pas 2,5 uur later werd verzoeker aangehouden. Bovendien werd de toestemming gegeven op basis van een signalement. Dit signalement was al bekend sinds de aangifte van het slachtoffer werd opgenomen, vlak na de bedreiging. De Nationale ombudsman is van oordeel dat in die tussentijd er alle gelegenheid was om de dienstdoende piketofficier van justitie in te lichten en om toestemming te vragen voor aanhouding buiten heterdaad. Nu deze toestemming niet is gevraagd door de hulpofficier van justitie, is er gehandeld in strijd met het verbod van onrechtmatige vrijheidsontneming.

De onderzochte gedraging is niet behoorlijk.

Ten aanzien van de aanhouding door politieambtenaren J. en M.

11. Ook deze gedraging wordt getoetst aan het verbod van onrechtmatige vrijheidsontneming.

12. Onder punt I.8. en I.9. is reeds geoordeeld dat verzoeker niet in redelijkheid als verdachte kon worden aangemerkt. Dat brengt met zich mee dat er voor de betrokken politieambtenaren geen wettelijke grondslag was om verzoeker aan te houden. De politieambtenaren hebben hierdoor gehandeld in strijd met het verbod van onrechtmatige vrijheidsontneming.

De onderzochte gedraging is op dit punt niet behoorlijk.

De Nationale ombudsman komt met bovengenoemde constatering niet toe aan een zelfstandig oordeel over de overige klachtonderdelen. Desalniettemin zal de Nationale ombudsman nagaan of deze gedragingen afzonderlijk gezien de toets der kritiek kunnen doorstaan indien zou zijn geoordeeld dat verzoeker terecht als verdachte was aangemerkt.

II. Ten aanzien van het niet verhoren van verzoeker

Bevindingen

1. Verzoeker klaagt er in zijn brief van 24 juli 2006 aan de Nationale ombudsman over dat hij niet door de politie is verhoord voordat de spiegelconfrontatie plaatsvond. Verzoeker kwam om 5.39 uur aan op het politiebureau en werd omstreeks 6.00 uur voorgeleid aan de hulpofficier van justitie. De eerste spiegelconfrontatie vond plaats om 10.30 uur. Een tweede confrontatie vond plaats om 11.15 uur. Korte tijd hierna werd verzoeker in vrijheid gesteld. Verzoeker klaagt er in dit verband over dat wanneer hij voor de spiegelconfrontatie was verhoord, al veel eerder door de politie kon worden vastgesteld dat verzoeker onschuldig was. Verzoeker is van mening dat hij onnodig lang heeft vastgezeten.

2. In zijn reactie van 30 januari 2007 aan de Nationale ombudsman liet de korpsbeheerder weten dat nadat de spiegelconfrontatie had plaatsgevonden er verder geen reden meer was om verzoeker vast te houden. Om die reden is verzoeker niet verhoord en is hij direct in vrijheid gesteld, aldus de korpsbeheerder. De korpsbeheerder ging in zijn reactie niet in op de periode voor de spiegelconfrontatie.

3. Op 14 mei 2007 werd door een medewerker van het Bureau Nationale ombudsman aan hulpofficier van justitie G. gevraagd waarom verzoeker niet is verhoord voordat de spiegelconfrontatie plaats had gevonden. G. antwoordde dat hij van zijn collega H. had gehoord dat verzoeker was aangehouden en dat er later die ochtend een spiegelconfrontatie plaats zou vinden. Aan G. werd niet verteld dat verzoeker verhoord moest worden en daarom heeft G. gewacht op de spiegelconfrontatie en geen verdere actie ondernomen.

Beoordeling

4. Eén van de taken van de politie is de strafrechtelijke handhaving van de rechtsorde. Het staat de politie in beginsel vrij te bepalen welke opsporingshandelingen zij naar een haar bekend strafbaar feit verricht. Hierbij dient de politie conform het redelijkheidsvereiste te handelen. Dit vereiste houdt in dat bestuursorganen de in het geding zijnde belangen tegen elkaar afwegen en dat de uitkomst hiervan niet onredelijk is. Slechts wanneer de politie niet in redelijkheid heeft kunnen besluiten om af te zien van een bepaalde opsporingshandeling, is het nalaten van die opsporingshandeling als onjuist te

kwalificeren.

5. Uit het onderzoek is naar voren gekomen dat verzoeker om 5.39 uur op het politiebureau is aangekomen en om 6.00 uur is voorgeleid aan de hulpofficier van justitie. Om 11.15 uur vond de tweede spiegelconfrontatie plaats en korte tijd later werd verzoeker in vrijheid gesteld. Dit valt binnen de wettelijke termijn van zes uren, zoals neergelegd in artikel 61 Sv (zie Achtergrond, onder 1.). Volgens artikel 61 Sv dient een verdachte tijdens het ophouden voor onderzoek in ieder geval te worden verhoord. De Nationale ombudsman is van mening dat in het algemeen de politie dan ook zo spoedig mogelijk dient aan te vangen met het verhoren van een verdachte. Ervan uitgaande dat aan verzoeker tijdens zijn voorgeleiding is verteld waarvoor hij was aangehouden, kan de Nationale ombudsman de hulpofficier van justitie H. volgen in zijn beslissing om te kiezen voor een spiegelconfrontatie, alvorens tot verhoor over te gaan. Een dergelijk opsporingsmiddel gaf in verzoekers zaak het beste resultaat en de meeste zekerheid over de vraag of verzoeker inderdaad de juiste persoon was die werd verdacht van de bedreiging. Gezien het vroege tijdstip waarop verzoeker is aangehouden en voorgeleid, acht de Nationale ombudsman het niet onredelijk dat verzoeker tot 10.30 uur heeft moeten wachten voordat de eerste spiegelconfrontatie kon plaatsvinden. De politie moet wel de gelegenheid krijgen om het slachtoffer en de getuige naar het bureau te laten komen. Dat verzoeker na de spiegelconfrontatie niet is verhoord, acht de Nationale ombudsman juist, aangezien het op dat moment overduidelijk was dat verzoeker met de bedreiging niks te maken had en er dus geen enkele reden was om verzoeker nog langer vast te houden. Horen zou dan slechts een formaliteit worden om de letter van artikel 61 Sv te volgen. Gezien het bovenstaande, vindt de Nationale ombudsman de beslissing om niet tot verhoren over te gaan niet onjuist. Er is niet gehandeld in strijd met het redelijkheidsvereiste.

De onderzochte gedraging is op dit punt behoorlijk.

III. Ten aanzien van het achteraf toestemming geven tot aanhouding door de officier van justitie

Bevindingen

1. Verzoeker klaagt er in zijn brief van 24 juli 2006 aan de Nationale ombudsman over dat de officier van justitie achteraf zijn goedkeuring aan de aanhouding van verzoeker heeft gegeven. Volgens verzoeker was de aanhouding onrechtmatig en kon de officier van justitie om die reden geen toestemming hebben gegeven.

2. In zijn reactie van 13 februari 2007 aan de Nationale ombudsman laat de minister van Justitie weten de klacht niet gegrond te achten. Volgens de minister van Justitie kan niet worden vastgesteld welke feiten en omstandigheden aanleiding hebben gegeven tot het oordeel van de politie dat het optreden van de officier van justitie niet kon worden

afgewacht. De minister van Justitie voegde hier wel aan toe dat als de officier van justitie wel vooraf was geïnformeerd, deze ook toestemming zou hebben gegeven voor de aanhouding. Om die reden acht de minister van Justitie de toestemming achteraf voor aanhouding als rechtmatig en behoorlijk.

3. In reactie op het toegezonden verslag van bevindingen liet de minister van Justitie op 8 augustus 2007 weten dat de officier van justitie achteraf toestemming had gegeven omdat het hier een ernstig feit betrof, waarbij een klein kind betrokken was geweest en dat de kans reëel was dat de verdachte en het slachtoffer elkaar de dag na de bedreiging weer tegen zouden komen, terwijl de verdachte had gezegd het slachtoffer 'vandaag of morgen verrot te slaan'.

Deze omstandigheden hebben er volgens de minister van Justitie toe geleid dat er sprake was van een zekere tijdsdruk, waardoor snel optreden van de hulpofficier van justitie gerechtvaardigd was.

Beoordeling

4. Ook dit klachtonderdeel wordt getoetst aan het verbod van onrechtmatige vrijheidsontneming.

5. Artikel 54, eerste lid Sv bepaalt dat een officier van justitie bevoegd is om een verdachte buiten heterdaad aan te houden. Alleen wanneer er niet op de komst van de officier van justitie kan worden gewacht, is de hulpofficier van justitie bevoegd om de verdachte aan te houden, aldus artikel 54, tweede lid Sv. Wel dient de hulpofficier van justitie dan onverwijld de officier van justitie schriftelijk of mondeling in kennis te stellen. De officier van justitie kan dan alsnog zijn toestemming geven aan de aanhouding buiten heterdaad. Door de officier van justitie is in verzoekers zaak achteraf toestemming gegeven aan de aanhouding die op last van de hulpofficier van justitie heeft plaatsgevonden. Dit is, gelet op hetgeen onder I.8. en I.9. is overwogen, niet juist. Omdat verzoeker niet als verdachte kon worden aangemerkt, had de officier van justitie niet zijn goedkeuring aan de aanhouding mogen geven. De officier van justitie heeft hiermee gehandeld in strijd met het verbod van onrechtmatige vrijheidsontneming. Hetgeen de minister in reactie op het toegezonden verslag van bevindingen heeft opgemerkt, doet hieraan niet af.

De onderzochte gedraging is op dit punt niet behoorlijk.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van het regionale politiekorps Hollands Midden, is:

gegrond ten aanzien van:

- de toestemming van de hulpofficier van justitie om verzoeker buiten heterdaad aan te houden en de aanhouding van verzoeker door politieambtenaren J. en M., wegens strijd met het verbod van onrechtmatige vrijheidsontneming;

en niet gegrond ten aanzien van:

- het niet verhoren van verzoeker.

De klacht over de onderzochte gedraging van de officier van justitie te Den Haag is gegrond wegens strijd met het verbod van onrechtmatige vrijheidsontneming.

Onderzoek

Op 23 oktober 2006 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van de heer G. te Alphen aan den Rijn, met een klacht over een gedraging van het regionale politiekorps Hollands Midden.

Naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van de beheerder van het regionale politiekorps Hollands Midden (de burgemeester van Leiden), werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de korpsbeheerder en de minister van Justitie verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben.

In verband met zijn verantwoordelijkheid voor justitieel politieoptreden werd ook de hoofdofficier van justitie over de klacht geïnformeerd en in de gelegenheid gesteld zijn zienswijze kenbaar te maken.

Tijdens het onderzoek kregen de korpsbeheerder, de minister van Justitie en verzoeker de gelegenheid op de door ieder van hen verstrekte inlichtingen te reageren.

Tevens werd aan een ambtenaar van het regionale politiekorps Hollands Midden een aantal specifieke vragen gesteld.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen.

De korpsbeheerder deelde mee zich met de inhoud van het verslag te kunnen verenigen.

De reactie van de minister van Justitie gaf aanleiding het verslag op een enkel punt aan te vullen.

Verzoeker gaf binnen de gestelde termijn geen reactie.

Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie:

Verzoekschrift aan de Nationale ombudsman van 24 juli 2006, met bijlagen.

Openingsbrieven van de Nationale ombudsman van 15 december 2006.

Standpunt van de korpsbeheerder van 30 januari 2007, met bijlagen.

Standpunt van de minister van Justitie van 13 februari 2007.

Notitie van een telefoongesprek van 14 mei 2007 tussen een medewerker van het Bureau Nationale ombudsman en betrokken ambtenaar G.

Notitie van een telefoongesprek van 11 mei 2007 tussen een medewerker van het Bureau Nationale ombudsman en de heer C., medewerker van de afdeling Distributie van het Algemeen Dagblad.

Internetgegevens van de website <http://www.routenet.nl>, geraadpleegd op 11 mei 2007.

Bevindingen

Zie onder Beoordeling.

Achtergrond

1. Wetboek van Strafvordering

1.1. Artikel 27

"1. Als verdachte wordt vóórdat de vervolging is aangevangen, aangemerkt degene te wiens aanzien uit feiten of omstandigheden een redelijk vermoeden van schuld aan eenig strafbaar feit voortvloeit.

2. Daarna wordt als verdachte aangemerkt degene tegen wien de vervolging is gericht.

3. De aan de verdachte toekomende rechten komen tevens toe aan de veroordeelde tegen wie een strafrechtelijk financieel onderzoek is ingesteld of te wien aanzien op een vordering van het openbaar ministerie als bedoeld in artikel 36e van het Wetboek van Strafrecht niet onherroepelijk is beslist."

1.2. Artikel 54

"1. Ook buiten het geval van ontdekking op heeter daad is de officier van justitie bevoegd den verdachte van eenig strafbaar feit waarvoor voorloopige hechtenis is toegelaten, aan te houden en naar eene plaats van verhoor te geleiden; hij kan ook diens aanhouding of voorgeleiding bevelen.

2. Kan het optreden van den officier van justitie niet worden afgewacht, dan komt gelijke bevoegdheid toe aan ieder zijner hulpofficieren. De hulpofficier geeft van de aanhouding onverwijld schriftelijk of mondeling kennis aan den officier van justitie.

3. Kan ook het optreden van een dier hulpofficieren niet worden afgewacht, dan is elke opsporingsambtenaar bevoegd den verdachte aan te houden, onder verplichting zorg te dragen dat hij onverwijld voor den officier van justitie of een van diens hulpofficieren wordt geleid. Op den hulpofficier voor wiens de verdachte wordt geleid, is de tweede zin van het voorgaande lid van toepassing.

4. Een bevoegdheid tot aanhouding buiten het geval van ontdekking op heterdaad komt toe aan een persoon in de openbare dienst van een vreemde staat die op door het volkenrecht toegelaten wijze grensoverschrijdend het achtervolgingsrecht in Nederland uitoefent, onder de verplichting ten aanzien van de aangehoudene te handelen als in het derde lid omschreven."

1.3. Artikel 61, eerste, derde en vierde lid

"1. Indien de verdachte niet overeenkomstig artikel 57 in verzekering wordt gesteld, noch overeenkomstig artikel 60 voor de rechter-commissaris wordt geleid, wordt hij in vrijheid gesteld, tenzij hij op bevel van de officier van justitie of de hulpofficier voor wie de verdachte is geleid of die zelf de verdachte heeft aangehouden, voor ten hoogste zes uren wordt opgehouden voor onderzoek. Tijdens het ophouden voor onderzoek wordt de verdachte gehoord.

3. Ophouding als bedoeld in het eerste en tweede lid vindt plaats in het belang van het onderzoek, waaronder mede wordt verstaan het belang van het aan de verdachte in persoon uitreiken van mededelingen over de strafzaak.

4. Voor de berekening van de in het eerste en tweede lid bedoelde termijnen wordt de tijd tussen middernacht en negen uur 's morgens niet meegerekend."

1.4. Artikel 67

"1. Een bevel tot voorlopige hechtenis kan worden gegeven in geval van verdenking van:

a. een misdrijf waarop naar de wettelijke omschrijving een gevangenisstraf van vier jaren of meer is gesteld;

b. een der misdrijven omschreven in de artikelen 132, 138a, 138b, 139c, 139d, eerste en tweede lid, 161sexies, eerste lid, onder 1°, en tweede lid, 137c, tweede lid, 137d, tweede lid, 137e, tweede lid, 137g, tweede lid, 285, eerste lid, 285b, 300, eerste lid, 321, 323a, 326c, tweede lid, 350, 350a, 351, 395, 417bis en 420quater van het Wetboek van Strafrecht;

c. een der misdrijven omschreven in:

artikel 122, eerste lid, van de Gezondheids- en welzijnswet voor dieren;

artikel 175, tweede lid, onderdeel b, of derde lid in verbinding met het eerste lid, onderdeel b, van de Wegenverkeerswet 1994;

artikel 30, tweede lid, van de Wet buitengewone bevoegdheden burgerlijk gezag;

de artikelen 52, 53, eerste lid en 54 van de Wet gewetensbezwaren militaire dienst;

artikel 31 van de Wet op de kansspelen;

artikel 11, tweede lid, van de Opiumwet;

artikel 55, tweede lid, van de Wet wapens en munitie;

de artikelen 5:56, 5:57 en 5:58 van de Wet op het financieel toezicht.

2. Het bevel kan voorts worden gegeven indien geen vaste woon- of verblijfplaats in Nederland van de verdachte kan worden vastgesteld en hij verdacht wordt van een misdrijf waarvan de rechtbanken kennis nemen en waarop, naar de wettelijke omschrijving gevangenisstraf is gesteld.

3. De voorgaande leden van dit artikel vinden alleen toepassing wanneer uit feiten of omstandigheden blijkt van ernstige bezwaren tegen de verdachte.

4. In afwijking van het derde lid zijn ernstige bezwaren niet vereist voor een bevel tot bewaring bij verdenking van een terroristisch misdrijf."

2. Wetboek van Strafrecht

Artikel 285

"1. Bedreiging met openlijk in vereniging geweld plegen tegen personen of goederen, met geweld tegen een internationaal beschermd persoon of diens beschermde goederen, met enig misdrijf waardoor gevaar voor de algemene veiligheid van personen of goederen of gemeen gevaar voor de verlening van diensten ontstaat, met verkrachting, met feitelijke aanranding van de eerbaarheid, met enig misdrijf tegen het leven gericht, met gijzeling,

met zware mishandeling of met brandstichting, wordt gestraft met gevangenisstraf van ten hoogste twee jaren of geldboete van de vierde categorie.

2. Indien deze bedreiging schriftelijk en onder een bepaalde voorwaarde geschiedt, wordt ze gestraft met gevangenisstraf van ten hoogste vier jaren of geldboete van de vierde categorie.

3. Bedreiging met een terroristisch misdrijf wordt gestraft met gevangenisstraf van ten hoogste zes jaren of geldboete van de vijfde categorie."